

РЕШЕНИЕ

№ 8302

гр. София, 11.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **3363** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. А. Г. – Д. срещу отказ да бъдат възстановени правомощията ѝ на частен съдебен изпълнител рег.№ 862, обективиран в писмо изх.№ 11-08-216/23/06.03.2024г. на заместник-министъра на правосъдието Ю. К..

Жалбоподателката моли за отмяната на оспорения отказ като незаконосъобразен. Посочва, че липсата на това качество прави невъзможно изпълнението на Решение № 90/12.02.2024г., постановено по гр.д. № 540/2023г. по описа на ВКС. В съдебно заседание, лично и чрез пълномощника М. Д., моли за уважаване на жалбата. В писмени бележки по съществото на спора излага допълнителни съображения относно допустимостта на жалбата като мотивира, че в случая е налице индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, обратно на твърденията на ответната страна – властническо волеизявление, с което са пораждават правни последици за адресата.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор по жалбата и чрез юрисконсулти Н. и С. в съдебно заседание, поддържа становище за недопустимост на оспорването по съображения, че писмо изх.№ 11-08-216/23/06.03.2024г. има единствено уведомителен характер, съответно не представлява индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК и с него не се засягат права и не се създават задължения за адресата му.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в

производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Страните не спорят, че със Заповед № СД-04-28/24.04.2023г. на министъра на правосъдието, влязла в сила на 13.05.2023г., на основание чл.31, ал.1, т.1 и ал.2 от Закона за частните съдебни изпълнители /ЗЧСИ/ и подадено от жалбоподателката заявление, са прекратени правомощията ѝ по изпълнението на частен съдебен изпълнител, рег.№ 862 с район на действие – съдебния район на Софийски градски съд. Предприети са действия по предаване архива на частния съдебен изпълнител с прекратени правомощия на друг такъв от същия съдебен район, за които действия по делото са представени множество писмени доказателства, нямащи отношение към предмета на настоящото дело.

Не е спорно между страните и обстоятелството, че с Решение № 90/12.02.2024г., постановено по гр.д.№ 540/2023г. по описа на Върховния касационен съд е обезсилено решение от 12.10.2022г. по дисциплинарно дело № 44/2016г. на Дисциплинарната комисия на КЧСИ в частта, с която на ЧСИ М. А. Г. - Д., рег. № 862 на КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд, понастоящем с прекратени правомощия по изпълнението с влязла в сила Заповед № СД-04-28/24.04.2023г., издадена на основание чл.31, ал.1, т.1 и ал.2 ЗЧСИ от министъра на правосъдието, е наложено дисциплинарно наказание лишаване от правоспособност за срок от две години за извършено нарушение по изпълнително дело № 54/2012г. по описа на същия ЧСИ, описано в т.2 от искане изх. № 1490/03.04.2017г. на Съвета на КЧСИ и е прекратено дисциплинарното производство в тази част. Отменено е също решение от 12.10.2022г. по дисциплинарно дело № 44/2016г. на Дисциплинарната комисия на КЧСИ в частта, с която на ЧСИ М. А. Г. - Д., рег. № 862 на КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд, понастоящем с прекратени правомощия, е наложено дисциплинарно наказание лишаване от правоспособност за срок от две години за извършено нарушение по изпълнително дело № 54/2012 г. по описа на същия ЧСИ, описано в т.1 от искане изх.№ 1490/03.04.2017г. на Съвета на КЧСИ като вместо това е постановено: „Отхвърля искане изх. № 1490/04.04.2017г. на Съвета на КЧСИ за налагане на дисциплинарно наказание лишаване от правоспособност за срок от две години за извършено дисциплинарно нарушение от ЧСИ М. А. Г. - Д., рег.№ 862 на КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд, понастоящем с прекратени правомощия по изпълнението с влязла в сила Заповед № СД-04-28/24.04.2023г. на основание чл.31, ал.1, т.1 и ал.2 ЗЧСИ, издадена от министъра на правосъдието, по изпълнително дело № 54/2012 г. по т.2-ра от искането – нарушение на чл.127,ал.1,т.2 ГПК - молбата за образуване на изпълнителното дело не съдържа ЕГН на вискателя. Остава в сила решение от 12.10.2022г. по дисциплинарно дело № 44/2016 г. на Дисциплинарната комисия на КЧСИ в частта, с която на ЧСИ М. А. Г. - Д., рег. № 862 на КЧСИ, с район на действие Софийски градски съд, понастоящем с прекратени правомощия по изпълнението с влязла в сила Заповед № СД-04-28/24.04.2023г. на основание чл.31, ал.1 ,т.1 и ал.2 ЗЧСИ, издадена от министъра на правосъдието са наложени дисциплинарни наказания както следва: По искане изх. № 1898/17.09.2016 г. на Съвета на КЧСИ за извършени дисциплинарни нарушения на основание чл.68, ал.1, т.2 ЗЧСИ глоба в размер на сумата 10 000 лв.; По искане изх. №

1490/03.04.2017г. на Съвета на КЧСИ за извършени дисциплинарни нарушения по т.3, т. 4, т.5, т.6, т.7, т.8, т.9, т.10, т.11, т.12, т.13 и т.14 на основание чл.68, ал.1, т.4 ЗЧСИ лишаване от правоспособност за срок от две години.“.

След постановяване на съдебното решение, от жалбоподателката до министъра на правосъдието е подадена молба, заведена с вх.№ 11-08-216/26.02.2024г., в която е изразено несъгласие със съдебния акт, но за да може да бъде изпълнено наложеното дисциплинарно наказание е поискала възстановяване на правата ѝ като ЧСИ.

Във връзка с това заявление до жалбоподателката е изпратено писмо изх.№ 11-08-216/23/06.03.2024г. на заместник-министъра на правосъдието, в което е посочено, че след влизане в сила на Заповед № СД-04-28/24.04.2023г. на министъра на правосъдието за прекратяване на правомощията на М. Г. – Д. като ЧСИ по нейно искане, е издадена последваща заповед за прехвърляне на архива ѝ на друг ЧСИ и към момента кантората и служебният архив са запечатани от Софийски градски съд, а правомощия по изпълнението жалбоподателката може да придобие отново по реда на Глава втора, Раздел първи от Закона за частните съдебни изпълнители, т.е. след като лицето издържи конкурс за ЧСИ.

В чл.35, ал.1 ЗЧСИ законодателят изрично е регламентирал възможност за възстановяване правоспособността на частен съдебен изпълнител по негово искане, в изрично предвидени хипотези. Процесното искане до министъра на правосъдието е отправено именно по посочения ред. Настоящият съдебен състав приема, че в процедурата по чл.35 ЗЧСИ сезираният орган - министъра на правосъдието, има задължение да се произнесе с изричен акт /по аргумент от чл.11, ал.2 ЗЧСИ, вр. чл.9 АПК/, в който следва да изложи съображения за наличието или липсата на предвидените материалноправни предпоставки за възстановяване правоспособността на ЧСИ. Този извод следва и от разпоредбите на чл.27 и сл. АПК, доколкото в приложимия специален закон липсва регламентация на производството по чл.35 ЗЧСИ. Т.е. при наличие на редовно и допустимо искане по см. на чл.27, ал.2 АПК - липса на влязъл в сила административен акт със същия предмет и страни; липса на висящо административно производство със същия предмет, пред същия орган и с участието на същата страна, независимо дали е във фазата на издаване или оспорване; наличие на въпрос от компетентност на друг орган, когато актът не може да бъде издаден без предварителното решаване на този въпрос; дееспособност на гражданите и процесуална правоспособност на организациите; наличие на правен интерес на заявителя, привлечените и встъпилите граждани и организации; наличие на други специални изисквания, установени със закон, административният орган дължи разглеждането му по същество и произнасяне с нарочен акт.

В конкретния случай е налице процесното писмо, в което се съдържа извод, макар и под формата на констатация, за липса на предвидените в чл.35, ал.1 ЗЧСИ материалноправни предпоставки. Наличието им или не обаче, е въпрос по същество, а не по допустимост на отправеното до ответника искане. Налице е волеизявление на административен орган, в което са изложени съображения относими към приложимото материално право във вр. с конкретното правоотношение, а изразената воля на органа е с пряк негативен характер върху адресата и непосредствено засяга негови права. Така посоченото съдържание на писмото го определя като индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на жалбоподателката. Съответно този отказ може да бъде обжалван

пред съда досежно неговата законосъобразност. Тъй като в писмото не е посочен редът и сроковете за обжалването му, то приложение намира разпоредбата на чл.140, ал.1 АПК или отказът може да бъде оспорен в двумесечен срок от съобщаването му. В процесния случай жалбата е подадена на 01.04.2024г., с което този срок е спазен.

Въз основа на горното съдът приема, че жалбата, с която е сезиран, е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна, макар и по съображения, различни от изложените в нея.

Съгласно разпоредбата на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146, а според ал.2 на с.р. съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

В Глава втора, Раздел първи от Закона за частните съдебни изпълнители е регламентиран редът за придобиване на правоспособност като частен съдебен изпълнител, а именно след провеждане на конкурс, който кандидатът е издържал успешно, при условие, че отговаря на определени изисквания и не е налице някое от основанията за несъвместимост. Съгласно чл.11 – „Възлагане на правомощия по изпълнението“, резултатите от конкурса се изпращат на министъра на правосъдието, който преценява кои от класираните кандидати се ползват от необходимото обществено доверие, за да им бъдат възложени правомощия по изпълнението. В едномесечен срок от получаването на резултатите министърът на правосъдието издава заповед за възлагане на правомощия по изпълнението. Заповедта се обявява на определеното за това място в сградата на Министерството на правосъдието и се съобщава на класираните кандидати по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Заповедта подлежи на обжалване пред Административния съд - С. област, по реда на Административнопроцесуалния кодекс – ал.2 на с.р.

Загубването и възстановяването на правоспособност е регламентирано в Раздел трети на Глава втора от закона и съгласно чл.35, ал.1 ЗЧСИ правоспособността на частен съдебен изпълнител се възстановява по негово искане, ако е била загубена на някое от следните основания: 1. лишаване от правоспособност за определен срок - след изтичане на срока; 2. извършване на несъвместима дейност по чл.6, ал.1, т.1 и б - след прекратяване на дейността. Според ал.2 на с.р. искането за възстановяване на правоспособността се прави пред министъра на правосъдието в едномесечен срок от отпадане на основанието за загубването ѝ.

Анализът на посочените разпоредби сочи, че правомощията по възлагане на правоспособност, съответно загубване и възстановяване на правоспособност като ЧСИ, принадлежат единствено на министъра на правосъдието като законът не предвижда възможност за делегирането им на някой от заместник-министрите или други длъжностни лица в системата на Министерството на правосъдието.

В процесния случай оспореният отказ е постановен от заместник-министъра на правосъдието Ю. К.. За доказване наличието на компетентност да издава актове от категорията на оспорения, в съответствие с дадените от съда указания, ответникът е представил по делото Заповед № ЛС-01-54/30.11.2023г., с която на основание чл.25, ал.4 и чл.26, ал.2 от Закона за администрацията във вр. с чл.4, ал.2 от Устройствения

правилник на Министерството на правосъдието, са определени ресорите на отделните заместник-министри. На заместник-министъра Ю. К. са предоставени правомощията да осъществява методическо ръководство и контрол върху дейността на Дирекция „Съвет по законодателство“, Дирекция „Взаимодействие със съдебната власт“, Дирекция „Международно правно сътрудничество и европейски въпроси“, Агенцията по вписванията, както и да осъществява разработването, координирането и провеждането на държавната политика в областта на правната помощ чрез Националното бюро за правна помощ. Правомощия по чл.11 и чл.35 ЗЧСИ с тази заповед не са предоставени, но както се посочи законът и не предвижда възможност за това.

Компетентността на всеки административен орган е нормативно определена. Издаването на административен акт без необходимата компетентност води до нищожност на акта. В редица закони е предвидена възможност за делегиране на правомощия - временно - за определен случай или период от време, съгласно конкретната обстановка и преценката на горестоящия административен орган, той да предостави част от правомощията си на някой от подчинените му органи. Възможността за делегиране на административни правомощия се характеризира с няколко принципни ограничения - никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът, на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму.

В случая, както се посочи, правомощията на министъра по чл.35 ЗЧСИ не са делегирани на заместник-министъра с посочената заповед, нито законът предвижда възможност за това. Следователно оспореният отказ е издаден от административен орган, който не разполага с материална компетентност за това, съответно е нищожен.

В допълнение, въпреки установения порок на оспорения акт по чл.146, т.1 АПК, съдът намира за необходимо да посочи, че в случая, че оспореният отказ беше издаден от компетентен административен орган, то той би бил законосъобразен. Както се посочи по-горе, разпоредбата на чл.35, ал.1, т.1 и 2 ЗЧСИ предвижда възможност за възстановяване правоспособността на ЧСИ, ако е била загубена на някое от следните основания: 1. лишаване от правоспособност за определен срок - след изтичане на срока; 2. извършване на несъвместима дейност по чл. 6, ал. 1, т. 1 и 6 - след прекратяване на дейността. Процесният случай не попада в никоя от изрично предвидените в закона хипотези, тъй като жалбоподателката е загубила правоспособността си не в резултат на наложеното дисциплинарно наказание, а по собствено желание. Дали и как може да бъде изпълнено съдебното решение е въпрос, който е извън предмета на делото и законосъобразността на оспорения отказ.

По изложените съображения съдът намери жалбата за основателна.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.174 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА по жалбата на М. А. Г. – Д. нищожността на отказ да бъдат възстановени правомощията ѝ на частен съдебен изпълнител рег.№ 862, обективиран в писмо изх.№ 11-08-216/23/06.03.2024г. на заместник-министъра на правосъдието Ю. К..

ИЗПРАЩА делото като преписка на министъра на правосъдието за произнасяне по

подаденото от М. А. Г. – Д. искане с вх.№ 11-08-216/26.02.2024г., в 14-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: